

Prezidentas Henris B. Airingas

Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Nebijokite daryti gera

Viešpats sako, kad kai su tikėjimu stovime ant Jo uolos, abejonės ir baimė nyksta, o troškimas daryti gera auga.

Brangūs broliai ir seserys, nuolankiai meldžiu, kad man šiandien kalbant, su mumis būtų Viešpaties Dvasia. Mano širdis kupina dėkingumo Viešpačiui, kuriam priklausau ši Bažnyčia, už įkvėpimą, kurį jautėme karštose maldose, už pamokslus ir angelišką giedojimą šioje konferencijoje.

Praeitą balandį prezidentas Tomas S. Monsonas pasidalijo žinia, kuri išjudino širdis visame pasaulyje, taip pat ir manąją. Jis kalbėjo apie Mormono Knygos galią. Jis mus ragino ją studijuoti, apmąstyti ir taikyti jos mokymus. Jis pažadėjo, kad jei kasdien šiek tiek laiko skirsime Mormono Knygai studijuoti ir apmąstyti, ir joje užrašytiems įsakymams vykdyti, įgysime gyvybiškai svarbų liudijimą apie jos tikrumą, o šis įgytas liudijimas apie gyvąjį Kristų padės mums sunkiais laikais nusigauti į saugią vietą. (Žr. „Mormono Knygos galia“, 2017 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.)

Kaip dauguma jūsų, aš pranašo žodžių klausiausi lyg Viešpaties balso man asmeniškai. Kaip dauguma jūsų, taip ir aš nusprendžiau tiems žodžiams paklusti. Nuo pat vaikystės

jaučiau, kad Mormono Knyga yra Dievo žodis, kad Tėvas ir Sūnus pasirodė ir kalbėjo su Džozefu Smitu ir kad apsilankę pas pranašą Džozefą senovės apaštalai Viešpaties Bažnyčiai sugražino kunigystės raktus.

Su tokiu liudijimu Mormono Knygą kasdien skaitau jau daugiau nei 50 metų. Tad galėjau daryti pagrįstą prielaidą, kad prezidento Monsono žodžiai buvo skirti kažkam kitam. Tačiau, kaip ir dauguma jūsų, aš pajutau pranašo raginimą ir pažadą, skatinančius mane labiau pasistengti. Daugelis jūsų darėte tai, ką dariau aš: nuoširdžiau meldėtės, dėmesingiau apmąstėte Raštus ir labiau stengėtės tarnauti Viešpačiui ir dėl Jo – kitiems.

Tai, ką pranašas pažadėjo, man laimingai išsipildė, kaip ir daugeliui jūsų. Giliai į širdį priėmę jo įkvėptą patarimą, ėmėme aiškiau girdėti Dvasią. Įgijome daugiau galios atsispirti pagundoms ir pajutome didesnę tikėjimą prisikėlusiu Jėzumi Kristumi, Jo Evangelija ir Jo gyvąja Bažnyčia.

Pasaulyje didėjančio sąmyšio laikotarpiu tokie sustiprėję liudijimai sklaidė abejones bei baimes ir atnešė ramybės jausmus. Vykdydamas prezidento Monsono patarimą, patyriau

dar du nuostabius rezultatus. Pirma, jo pažadėta Dvasia man suteikė optimizmo dėl ateities, nors, rodos, pasaulyje sąmyšis vis didėja. Antra, Viešpats man – ir jums – leido dar labiau pajusti Jo meilę kenčiantiems. Pajutome didesnę troškimą eiti ir gelbėti kitus. Šis troškimas yra prezidento Monsono tarnystės ir mokymo šerdis.

Kai laukiantys darbai jau atrodo neįveikiami, Viešpats pranašui Džozefui Smitui ir Oliveriui Kauderiui pažadėjo meilės kitiems ir drąsos. Viešpats pasakė, kad reikiama drąsa ateis per jų tikėjimą Juo kaip jų uola:

„Nebijokite daryti gera, mano sūnūs, nes ką sėjate, tą ir pjausite; todėl, jei sėjate gera, jūs ir pjausite gera kaip savo atlygi.

Todėl nebijok, mažoji kaimene; darykite gera; tegul nors žemė ir pragaras susivienija prieš jus; nes jeigu jūs pastatyti ant mano uolos, jie negali nugalėti.

Štai, aš nepasmerkiu jūsų; eikite ir daugiau nebenusidėkite; rimtai dirbkite darbą, kurį jums įsakiau.

Dėl kiekvienos minties žvelkite į mane; neabejokite, nebijokite.

Žvelkite į žaizdas mano šone ir taip pat į vinių žymes mano rankose ir kojose; būkite ištikimi, laikykitės mano įsakymų, ir jūs paveldėsite dangaus karalystę“ (DS 6:33–37).

Viešpats sakė Sugražinimo vadovams ir Jis sako mums, kad kai su tikėjimu stovime ant Jo uolos, abejonės ir baimė nyksta, o troškimas daryti gera auga. Priėmę prezidento Monsono kvietimą įtvirtinti savo liudijimą apie Jėzų Kristų, įgyjame galios, troškimo ir drąsos eiti gelbėti kitų ir nesijaudinti dėl savo poreikių.

Daug kartų esu matęs tokį tikėjimą ir drąsą tarp pastarųjų dienų šventųjų, kai jie susidurdavo su bauginančiais išbandymais. Pavyzdžiui, kai 1976 metų birželio 5 dieną pratrūko Titono užtvanka, aš buvau Idaho valstijoje. Žemyn šniokštė vandens siena. Tūkstančiai žmonių bėgo iš savo namų. Buvo sunaikinti tūkstančiai namų ir verslo įstaigų. Bet įvyko stebuklas – žuvo mažiau nei 15 žmonių.

Ten pamačiau tai, ką matau kiekvieną kartą, kai pastarųjų dienų šventieji tvirtai stovi ant liudijimo apie Jėzų Kristų uolos. Kadangi jie neabejoja, kad Jis pasirūpins jais, tampa bebaimiai. Nepaisydami savo pačių sunkumų, jie eina padėti kitiems. Taip jie elgiasi iš meilės Viešpačiui, neprašydami jokio atlygio.

Pavyzdžiui, tuo metu, kai pratrūko Titono užtvanka, viena pastarųjų dienų šventųjų pora buvo kelionėje už daugelio mylių nuo savo namų. Vos išgirdę žinią per radiją, jie nuskubėjo atgal į Reksburgą. Užuoat važiavę pažiūrėti, ar nesugriuvo jų pačių namai, jie nuvyko ieškoti savo vyskupo. Jis buvo pastate, kuris buvo naudojamas kaip pagalbos centras. Vyskupas padėjo vadovauti tūkstančiams savanorių, atvykusių geltonais mokykliniais autobusais.

Toji pora priėjo prie jo ir tarė: „Mes ką tik sugrižome. Vyskupe, kur mums eiti padėti?“ Jis pasakė jiems vienos šeimos narių vardus. Toji pora kuopė purvą ir šalino vandenį iš vienu namų, po to iš kitų ir taip toliau. Jie išstis dienas darbavosi nuo aušros iki sutemų. Galiausiai jie padarė pertrauką ir nuvyko apžiūrėti savo namų. Šie buvo nunešti potvynio – nebuvo likę, ką valyti. Tad jie greitai apsisuko ir sugrižo pas savo vyskupą. Jie paklausė: „Vyskupe, ar dar kam nors reikia mūsų pagalbos?“

Toks tylios drąsos ir tikrosios meilės – tyros Kristaus meilės – stebuklas bėgant metams vis kartojasi visame pasaulyje. Taip nutiko baisiomis persekiojimų ir išbandymų dienomis Misūrio valstijoje Džozefo Smito laikais. Taip nutiko, kai Brigamas Jangas

vadovavo išėjimui iš Navū, o vėliau šventuosius pašaukė įsikurti negyvenamose vietovėse vakarinėje Jungtinių Valstijų dalyje, – kad taip vieni kitiems padėtų kurti Sionę Viešpačiui.

Jei skaitysite tų pionierių dienoraščius, pamatysite, kaip tikėjimo stebuklas išstumia abejones ir baimę. Jūs skaitysite apie šventuosius, atidedančius savo reikalus, kad dėl Viešpaties pirma padėtų kitiems, ir tik po to grįžtančius prie savo avių ir neartų laukų.

Tokį patį stebuklą regėjau vos prieš keletą dienų pro Puerto Riką, Sent Tomą ir Floridą praužusio uragano „Irma“ nuniokotose vietovėse. Ten pastarųjų dienų šventieji kartu su kitomis bažnyčiomis, vietinės bendruomenės grupėmis ir nacionalinėmis organizacijomis pradėjo valymo darbus.

Kaip mano draugai Reksburge, viena nenarių pora Floridoje dėmesį sutelkė į pagalbą bendruomenei, o ne į savo pačių turto gelbėjimą. Kai jų kaimynai, pastarųjų dienų šventieji, pasisiūlė padėti pašalinti du ant kelio nuvirtusius didelius medžius, toji pora sakė, kad buvo priblokšti, tad ėmėsi padėti kitiems ir tikėjo, kad Viešpats parūpins reikiamą pagalbą jų pačių namuose. Vyras pridūrė, kad, prieš atvykstant mūsų Bažnyčios nariams su pasiūlymais padėti, toji pora meldėsi. Jie gavo atsakymą, kad pagalba ateis. Ji atėjo praėjus vos kelioms valandoms po to atsakymo.

Girdėjau pranešimą, kad kai kurie geltonais „Pagalbos rankų“ marškinėliais apsirengusius pastarųjų dienų šventuosius ėmė vadinti „geltonaisiais angelais“. Viena pastarųjų dienų šventųjų sesuo nugabeno savo automobilį į servisą. Ten jai padėjęs vyriškis papasakojo apie „dvasinį patyrimą“, išgyventą, kai geltonais marškinėliais apsirengę žmonės padėjo iš jo kiemo pašalinti medžius. Jis sakė, kad po to jie jam „sugiedojo giesmę apie buvimą Dievo vaiku“.

Dar kita Floridos gyventoja – irgi ne mūsų tikėjimo – papasakojo, kad pastarųjų dienų šventieji atėjo

į jos namus, kai ji, sukrėsta, perkaitusi ir vos neverkdama, dirbo savo suniokotame kieme. Tie savanoriai, jos žodžiais tariant, padarė „tikrą stebuklą“. Jie ne tik stropiai tarnavo, bet tai darė linksmai ir šypsodamiesi, nepriimdami jokių padėkų.

Tokį stropumą ir linksmumą mačiau ir aš, vėlų šeštadienio vakarą aplankęs grupę pastarųjų dienų šventųjų Floridoje. Jie buvo taip užsiėmę valymo darbais, kad vos radau laiko jiems paspausti rankas. Jie pasakojo, kad jau praeitą vakarą 90 narių iš jų kuolo Džordžijoje sugalvojo planą prisijungti prie gelbėjimo darbų Floridoje.

Iš Džordžijos jie išvyko 4 valandą ryto, važiavo keturias valandas, darbavosi visą dieną iki sutemų ir planavo kitą dieną darbus pratęsti.

Visa tai jie man pasakojo šypsodamiesi ir juokaudami. Man rodė, kad jie jaudinosi tik dėl vieno – norėjo, kad jiems baigtų dėkoti ir jie galėtų greičiau sugrižti prie darbų. Mums sėdant į automobilį ir ruošiantis aplankyti kitą gelbėjimo komandą kuolo prezidentas vėl užvedė savo grandininį pjūklą ir ėmėsi nugriauti medžio, o vyskupas ėmė nešti medžio šakas.

Kiek anksčiau tą dieną, mums važiuojant iš kitos vietovės, prie mūsų automobilio priėjo vyriškis, nusiėmė skrybėlę ir padėkojo už savanorius. Jis pasakė: „Nesu jūsų bažnyčios narys. Negaliu patikėti tuo, ką dėl mūsų padarėte. Telaimina jus Dievas!“ Šalia jo stovėjęs geltonais marškinėliais vilkintis PDŠ savanoris tik šypsojosi ir traukė pečiais, lyg jis nebūtų nusipelnęs pagyrų.

Tuo metu, kai tam patikėti negalėjusiam vyrui padėjo savanoriai, atvykę iš Džordžijos, šimtai kitų pastarųjų dienų šventųjų iš tos labai nusiaubtos Floridos dalies nuvyko šimtus mylių pietų kryptimi į kitą Floridos dalį, kur, kaip jie sužinojo, žmonės nukentėjo dar labiau.

Tądien prisiminiau ir geriau supratau šiuos pranašo Džozefo Smito žodžius: „Dievo meilės kupinas

žmogus neapsiribos vien savo šeimos laiminimu, bet apkeliaus visą pasaulį, trokšdamas palaiminti visą žmoniją“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai*. Džozefas Smitas [2010], p. 319).

Tokią meilę regime visur gyvenančių pastarųjų dienų šventųjų širdyse. Kaskart kur nors pasaulyje nutikus kokiai nors tragedijai, pastarųjų dienų šventieji aukoja ir savanoriškai prisideda prie Bažnyčios humanitarinių pastangų. Retai reikia to prašyti. Tiesą pasakius, kai kada trokštančius savanoriauti net turime prašyti nevykti į tvarkomą vietovę, kol tie, kas vadovauja darbams, pasiruoš juos priimti.

Toks troškimas laiminti yra įgyto liudijimo apie Jėzų Kristų, Jo Evangeliją, Jo sugrąžintąją Bažnyčią ir Jo pranašą vaisius. Štai kodėl Viešpaties liaudis neabejoja ir nesibaimina. Štai kodėl misionieriai savanoriškai tarnauja kiekviename pasaulio kampelyje. Štai kodėl tėveliai su savo vaikais meldžiasi už kitus. Štai kodėl vadovai kviečia jaunimą priimti prezidento Monsono prašymą visa širdimi pasinerti į Mormono Knygą. Vaisiai atsiranda ne dėl to, kad juos ragina vadovai, o dėl to, kad jaunimas ir nariai veikia su tikėjimu. Kai toks tikėjimas išreiškiamas darbais, kuriems reikia nesavanaudiško pasiaukojimo, įvyksta širdies permaina, leidžianti jausti Dievo meilę.

Tačiau tokia mūsų širdžių permaina išlieka tik tol, kol sekame pranašo patarimais. Jei po vieno pastangų pliūpsnio liaujamės stengęsi, toji permaina ima blėsti.

Ištikimi pastarųjų dienų šventieji sustiprino savo tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi, Mormono Knyga

kaip Dievo žodžiu ir tuo, kad tikrojoje Jo Bažnyčioje yra sugrąžinti kunigystės raktai. Toks sustiprėjęs liudijimas mums yra suteikęs daugiau drąsos ir noro rūpintis kitais Dievo vaikais. Tačiau ateities iššūkiai ir galimybės pareikalau dar daugiau.

Nors dar negalime įžvelgti smulkmenų, tačiau matome bendrą vaizdą. Žinome, kad paskutinėmis dienomis pasaulis bus sumaištyje. Žinome, kad pačiame tokių būsimų negandų įkarštyje Viešpats vadovaus pastarųjų dienų šventiesiems, nešiantiems Jėzaus Kristaus Evangeliją kiekvienai tautai, giminei, liežuviui ir liaudžiai. Taip pat žinome, kad tikrieji Viešpaties mokiniai bus verti ir pasiruošę priimti Jį, kai Jis vėl ateis. Mums nereikia bijoti.

Taigi, kad ir kiek tikėjimo bei drąsos jau esame išsiugdę savo širdyse, Viešpats iš mūsų, ir iš kitų kartų po mūsų, tikisi dar daugiau. Jie turės būti stipresni ir drąsesni, nes jiems teks nuveikti dar didesnius ir sunkesnius darbus, nei atlikome mes. Jie susidurs su vis didesniu mūsų sielų priešo pasipriešinimu.

Viešpats nurodė, kaip einant pirmyn išlaikyti optimizmą: „Dėl kiekvienos minties žvelkite į mane; neabejokite, nebijokite“ (DS 6:36). Prezidentas Monsonas mums jau pasakė, kaip tai daryti. Turime apmąstyti ir taikyti Mormono Knygos bei pranašų žodžius. Visada melskitės. Tikėkite. Tarnaukite Viešpačiui visa savo širdimi, galia, protu ir stiprybe. Iš visų savo širdies jėgų turime melsti tikrosios meilės dovanos – tyros Kristaus meilės (žr. Moronio 7:47–48). O svarbiausia, turime nuolat ir atkakliai

sekti pranašišku patarimu.

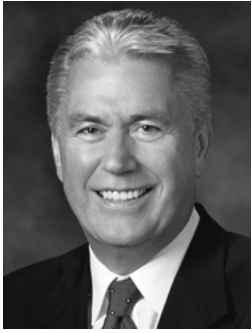
Kai kelias sunkus, galime kliautis tokiu Viešpaties pažadu – pažadu, kurį prezidentas Monsonas mums vis primindavo dažnai cituodamas tokius Gelbėtojo žodžius: „Kas jus priims, ten būsiu ir aš, nes aš eisiu prieš jūsų veidą. Aš būsiu jūsų dešinėje ir jūsų kairėje, ir mano Dvasia bus jūsų širdyse, ir mano angelai aplink jus, kad jus palaikytų“ (DS 84:88).

Liudiju, kad jums vykdant Viešpaties pavedimą, Jis eina jūsų priešakyje. Kartais jūs būsite angelai, kuriuos Viešpats siųs pakylėti kitus. Kartais jus pačius sups ir pakylės angelai. Tačiau jūsų širdyse visuomet bus Jo Dvasia, kaip tai jums pažadama per kiekvienas sakramento apeigas. Jums tereikia laikytis Jo įsakymų.

Dievo karalystės žemėje laukia geriausios dienos. Pasipriešinimas tik stiprins mūsų tikėjimą Jėzumi Kristumi, nes taip buvo nuo pat pranašo Džozefo Smito dienų. Tikėjimas visuomet nugali baimę. Bendras darbas ugdo vienybę. O jūsų maldas dėl atsідurusių bėdoje išklauso ir į jas atsako mylintis Dievas. Jis nei snaudžia, nei miega.

Liudiju, kad Dievas Tėvas gyvas ir nori, kad ateitumėte pas Jį. Tai yra tikroji Viešpaties Jėzaus Kristaus Bažnyčia. Jis pažįsta jus, Jis myli jus, Jis rūpinasi jumis. Jis apmokėjo jūsų, mano ir visų Dangiškojo Tėvo vaikų nuodėmes. Sekimas Juo savo gyvenime ir tarnavimas kitiems yra vienintelis kelias į amžinąjį gyvenimą.

Tai liudiju ir palieku jums savo palaiminimą ir savo meilę. Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas

Antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Trys seserys

Atsakome tik už tai, kokie mokiniai patys esame, o tai beveik, arba visai, nesusiję su tuo, kaip kiti elgiasi su mumis.

Brangios seserys, brangios draugės, pradėti visuotinę konferenciją pasauline seserų sesija yra reikšminga ir nuostabu. Tik įsivaizduokite: įvairiausių tautybių, kalbų, amžiaus ir patirties seserys suvienytos tikėjimo ir meilės Viešpačiui Jėzui Kristui.

Kai neseniai susitikome su mūsų mylimu pranašu, prezidentu Tomu S. Monsonu, jis mums išsakė, kaip labai myli Viešpatį. Ir žinau, kad prezidentas Monsonas yra labai dėkingas už jūsų meilę, maldas ir atsivimą Viešpačiui.

Seniai seniai tolimoje šalyje gyveno trys seserys.

Pirmoji sesuo buvo **liūdna**. Jai atrodė, kad ji visa: nuo viršugalvio iki kojų pirštų, nepakankamai gera. Kartais jai kalbant žodžiai nuskambėdavo keistai ir žmonės juokdavosi. Kai kas nors ją kritikuodavo ar tyčia „pamiršdavo“ kur nors pakviesti, ji parausdavo, pasišalindavo ir pasislėpusi liūdnai dūšaudavo, klausdama savęs, kodėl gyvenimas toks niūrus ir liūdnas.

Antroji sesuo buvo **pikta**. Ji manė esanti labai protinga, bet visada atsirasdavo kas nors kitas, kurio testų pažymiai mokykloje būdavo geresni.

Ji laikė save linksma, gražia, madinga ir žavia. Tačiau atrodė, kad šalia visada yra linksmesnių, gražesnių, madingesnių ar žavesnių.

Ji niekur nebuvo geriausia, o to ji negalėjo pakęsti. Gyvenimas neturėjo toks būti!

Kartais ji užsipuldavo kitus ir atrodė, kad ji visada pasiruošusi pratrūkti dėl vienos ar kitos smulkmenos.

Be abejo, dėl to ji netapdavo mėgstamesnė ar populiarsnė. Kartais ji sukąsdavo dantis, suspausdavo kumščius ir galvodavo: „Gyvenimas toks neteisingas!“

Dar buvo ir trečioji sesuo. Ne taip kaip jos liūdna ir pikta seserys, ji buvo **linksma**. Tokia ji buvo ne dėl to, kad jautėsi protingesnė, gražesnė ar gabesnė už savo seseris. Ne, žmonės kartais vengdavo ar ignoruodavo ir ją. Kartais jie šaipydavosi iš jos rūbų ar žodžių. Jie kartais negražiai apie ją kalbėdavo. Bet ji dėl to per daug nekvaršino sau galvos.

Ši sesuo labai mėgo dainuoti. Ji neturėjo gero balso, ir žmonės iš jos juokdavosi, bet jai tai nerūpėjo. Ji sakydavo: „Neleisiu, kad kiti žmonės ir jų nuomonė priverstų mane liautis dainuoti!“

Ji nesiliovė dainuoti ir tai jos pirmąją seserį liūdino, o antrąją – pykdė.

Praėjo daug metų ir galiausiai visoms seserims baigėsi laikas žemėje.

Pirmoji sesuo, daugybę kartų patyrusi, kad gyvenimas kupinas nusivylimų, galiausiai mirė *liūdna*.

Antroji, kas dieną rasdavusi ko nekęsti, mirė *pikta*.

O trečioji sesuo, kuri nugyveno gyvenimą visu balsu dainuodama savo dainą ir šypsodamasi pasitikinčia šypsena, mirė *linksma*.

Žinoma, gyvenimas niekada nėra toks paprastas, o žmonės niekada nebūna tokie vienpusiai kaip tos trys seserys šioje istorijoje. Tačiau net tokie kraštutiniai pavyzdžiai gali mus kai ko pamokyti apie mus pačius. Jei esate tokios, kaip dauguma mūsų, dalelę savęs galbūt atpažinote vienoje, dviejose, o galbūt ir visose trijose seseryse. Pakalbėkime apie kiekvieną jų smulkiau.

Auka

Pirmoji sesuo save matė kaip auką – kaip tą, kuri buvo veikiamą.¹ Atrodė, kad jai vis atsitinka kažkas, kas verčia jaustis nelaiminga. Taip žvelgdama į pasaulį, ji leisdavo kitiems kontroliuoti savo jausmus ir elgesį. Kai taip elgiamės, esame nešami kiekvienos nuomonės vėjo, o šiuolaikinėje visa apimančioje socialinėje žiniasklaidoje tie vėjai pučia viesulo smarkumu.

Brangios seserys, kam jums atiduoti savo laimę į visiškai jums ar jūsų laime nesirūpinančio žmogaus, ar žmonių grupės, rankas?

Jei pastebite, kad nerimaujate, ką apie jus pasakys kiti, leiskite jums pasiūlyti tokį priešnuodį: atsiminkite,

kas esate. Atsiminkite, kad esate iš karališkų Dievo karalystės namų, visatoje viešpataujančių Dangiškųjų Tėvų dukterys.

Jumyse yra dvasinė Dievo DNR. Nuo pat dvasinio jūsų sukūrimo turite unikalias dovanas, kurias vystėte neapsakomai ilgą ikimirtingojo gyvenimo tarpsnį. Esate vaikai mūsų gailėstingą ir amžinojo Dangiškojo Tėvo, Pulkų Viešpaties, Esybės, sukūrusios visatą, po visą neišmatuojamą kosmoso erdvę pribarsčiusios besisukančių žvaigždžių ir įstačiusios planetas į nustatytas orbitas.

Esate Jo rankose.

Labai geros rankose.

Mylinčiose rankose.

Rūpestingose rankose.

Ir niekas negali pasakyti nieko, kas galėtų tai pakeisti. Jų žodžiai, palyginti su tuo, ką apie jus sakė Dievas, yra beprasmingi.

Esate Jo brangūs vaikai.

Jis myli jus.

Net kai suklumpate, net kai nuo Jo nusigręžiate, Dievas jus myli. Jei jaučiatės pasimetusias, apleistos ar pamirštos, nebijokite. Gerasis Ganytojas ras jus. Jis užsidės jus ant pečių. Ir Jis parneš namo.²

Mano brangios seserys, leiskite šioms dieviškoms tiesoms giliai įsi-smelkti į jūsų širdis. Ir jūs rasite daug priežasčių nelūdėti, nes turite įgyvendinti savo amžinąją paskirtį.

Mylimas pasaulio Gelbėtojas atidavė gyvybę, kad galėtumėte pasirinkti įvykdyti tą paskirtį. Priėmėte Jo vardą; esate Jo mokinės. Per Jį galite apsilvilti amžinosios šlovės rūbais.

Visko nekenčiantis žmogus

Antroji sesuo pyko ant viso pasaulio. Kaip ir jos liūdnamai seseriai, jai atrodė, kad jos gyvenime visas problemas sukėlė kažkas kitas. Ji kaltino savo šeimą, drauges, viršininą ir bendradarbius, policiją, kaimynus, Bažnyčios vadovus, dabartines mados tendencijas, net per stipriai šviečiančią saulę ar tiesiog savo nelaimingumą. Ir ji visus juos nuolat užsipuldavo.

Ji nelaikė savęs pikto žmogumi. Priešingai, jai atrodė, kad ji tik ginasi. Ji tikėjo, kad visus kitus valdo savanaudiškumas, smulkmeniškumas ir neapykanta. O ji viską daro vedama gerų paskatų: teisingumo, dorumo ir meilės.

Deja, toks piktos sesers mąstymo būdas yra pernelyg paplitęs. Tai pastebėta neseniai atliktame nesutariančių grupių konfliktų tyrime. Kaip šio tyrimo dalį tyrėjai apklausė palestiniečių ir izraeliečių Viduriniuosiuose Rytuose ir respublikonų bei demokratų Jungtinėse Valstijose grupes. Jie išsiaiškino, kad „kiekviena pusė mano, jog jų grupę labiau motyvuoja meilė, o ne neapykanta, bet paklausti, kodėl su jais nesutarianti grupė įsitraukė į konfliktą, [jie] nurodė, kad [kitą] grupę motyvuojantis faktorius yra neapykanta“³.

Kitaip sakant, kiekviena grupė save laikė „geruoliais“: dorais, gerais ir teisingais. Ir priešingai, savo priešininkus jie laikė „blogiukais“: nieko nesuprantančiais, nesąžiningais, tiesiog blogais.

Metais, kai gimiau, pasaulis buvo pasinėręs į siaubingą karą, sukėlusį baisias kančias ir didžiulį sielvartą. Šį karą sukėlė mano tauta; žmonių grupė, nusprendusi, kad tam tikros kitos grupės yra blogos, ir skatinusi neapykantą joms.

Jie nutildė tuos, kurių nemėgo. Jie niekino juos ir laikė blogio įsikūnijimu. Jie laikė juos nevisaverčiais, net ne visai žmonėmis. O kai žmonių grupę sumenkiname, tampa daug lengviau pateisinti prieš juos nukreiptus žodžius ir smurtą.

Man darosi baisu, galvojant apie tai, kas vyko XX amžiaus Vokietijoje.

Kai kas nors prieštarauja ir nesutinka su mumis, ima pagunda manyti, kad su tais žmonėmis kažkas negerai. O taip manant, telieka mažas žingsnelis, kad prie jų žodžių ir veiksmų pridėtume blogiausių motyvus.

Žinoma, visada turime stoti už tai, kas teisu, ir būna laikas, kai turime apginti tiesą. Tačiau, kai tai darome su pykčiu ir neapykanta širdyje – kai

kitus užsipuolame, norėdami įskaudinti, sugėdinti ar nutildyti – gali būti, kad tai darome neteisčiai.

Ko mokė Gelbėtojas?

„O aš jums sakau: mylėkite savo priešus, laiminkite tuos, kurie jus keikia, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia, ir melskitės už tuos, kurie nesiskaitydami išnaudoja jus ir jus persekioja,

kad būtumėte savo dangiškojo Tėvo vaikai.“⁴

Tai – Gelbėtojo kelias. Tai pirmasis žingsnis griauinant tiek daug pykčio, neapykantos, susiskaldymo ir smurto pasaulyje sukuriančias kliūtis.

Gal sakysite: „Taip, sutinku mylėti savo priešus, jeigu tik jie sutinka daryti tą patį.“

Bet tai iš tiesų juk nesvarbu, ar ne? Atsakome tik už tai, kokie mokiniai patys esame, o tai beveik, arba visai, nesusiję su tuo, kaip kiti elgiasi su mumis. Mes, aišku, tikimės, kad jie taip pat bus supratingi ir geraširdiški, bet mūsų meilė *jiems* nepriklauso nuo jų jausmų *mums*.

Galbūt mūsų pastangos mylėti savo priešus suminkštins jų širdis ir paveiks juos į gerą. O galbūt ne. Tačiau tai nepakeičia mūsų įsipareigojimo sekti Jėzumi Kristumi.

Taigi mes, Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai, mylėsime savo priešus.

Mes įveiksime pyktį ir neapykantą.

Pripildysime savo širdis meilės visiems Dievo vaikams.

Tiesime pagalbos ranką, kad palaimintume kitus ir jiems tarnautume – netgi tiems, kurie galbūt „nesiskaitydami išnaudoja [mus] ir [mus] persekioja“⁵.

Tikrasis mokinyš

Trečioji sesuo vaizduoja tikrąjį Jėzaus Kristaus mokinį. Ji padarė tai, ką padaryti gali būti labai sunku: net išjuokiama ir kęsdama sunkumus ji pasiklovė Dievu. Nepaisydama aplinkui tvyrančios pašaipos ir cinizmo, kažkaip ji išlaikė tikėjimą ir viltį. Ji gyveno džiaugsmingai ne todėl, kad džiaugsmingos buvo jos aplinkybės, o todėl, kad džiaugsminga buvo *ji* pati.

Nė vienas mūsų nenukeliaujame gyvenimo kelionės nepatyrę pasipriešinimo. Kai tokios didelės pajėgos mėgina patraukti mus savo pusėn, kaip galime išlaikyti akis, nukreiptas į tą ištikimiesiems pažadėtą šlovingą laimę?

Tikiu, kad atsakymą galime rasti sapne, kurį pranašas susapnavo prieš tūkstančius metų. To pranašo vardas Lehis, o jo sapnas aprašytas brangioje ir nuostabioje Mormono Knygoje.

Savo sapne Lehis matė didelį lauką, o jame nuostabų neapsakomo grožio medį. Jis taip pat matė dideles žmonių grupes, einančias link to medžio. Jie norėjo valgyti jo šlovingo vaisiaus. Jie jautė ir tikėjo, kad jis suteiks jiems didelę laimę ir ilgalaikę ramybę.

Ten buvo siauras prie medžio vedantis kelias, o palei jį driekėsi geležinė lazda, padedanti žmonėms likti tame kelyje. Bet ten taip pat buvo tamsos migla, neleidžianti matyti nei kelio, nei medžio. Ir galbūt net pavojingesni buvo garsaus juoko ir patyčių garsai, sklindantys iš didelio ir erdvaus pastato netoliese. Liūdna, bet dėl tų pašaipų kai kurie medį pasiekę ir to nuostabaus vaisiaus paragavę žmonės ėmė gėdytis ir nuėjo šalin.⁶

Galbūt jie ėmė abejoti, ar tas medis tikrai toks gražus, kaip jie kažkada manė. Galbūt jie ėmė abejoti tikrumu to, ką buvo patyrę.

Gal jie manė, kad nusigręžus nuo medžio gyvenimas bus lengvesnis. Gal daugiau niekas iš jų nesiūjoks ir nesišaipys.

Ir, tiesą sakant, tie iš jų besityčiojantys žmonės atrodė gana laimingi ir smagiai leido laiką. Tad, galbūt, jei paliks tą medį, jie bus svetingai priimti į būrį, susirinkusį tame dideliame ir erdviame pastate, ir apdovanoti plojmais už savo sprendimą, protingumą ir šaunumą.

Likite kelyje

Brangios seserys, brangios draugės, jei jums sunku tvirtai laikytis geležinės lazdos ir nepaliumajamai eiti link išgelbėjimo; jei tų, kurie atrodo savimi pasitikintys, juokas ir patyčios

verčia jus dvejoti; jei neramina neatšakytas klausimas ar doktrina, kurios dar nesuprantate; jei jaučiatės liūdnos, nes nusivylėte, raginu jus prisiminti Lehio sapną.

Likite kelyje!

Niekada nepaleiskite geležinės lazdos – Dievo žodžio!

O jei kas nors mėgina jus sugėdinti dėl to, kad ragaujate Dievo meilės, nepaisykite jų.

Niekada nepamirškite – esate Dievo vaikas; jūsų laukia gausios palaimos; jei tik išmoksite Jo klausyti, Jis vėl jus namo pašauks.⁷

Pasaulio gyriaus ir svetingo priėmimo pažadai nepatikimi, netikri ir nepatenkinantys. Dievo pažadai yra tvirti, tikri ir neša džiaugsmą – dabar ir per amžius.

Kviečiu jus į religiją ir tikėjimą pažvelgti iš aukščiau. Niekas, kas suteikiama tame dideliame ir erdviame pastate, negali prilygti gyvenimo pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją duodamam vaisiui.

Iš tiesų, „ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie jį myli“⁸.

Pats įsitikinau, kad mokinystės kelias Jėzaus Kristaus Evangelijoje yra kelias į džiaugsmą. Tai kelias į saugumą ir ramybę. Tai kelias į tiesą.

Liudiju, kad per Šventosios Dvasios dovaną ir galią, galite tai sužinoti pačios.

O kol kas, jei kelias jums tapo sunkus, viliuosi, rasite prieglobstį ir stiprybę mūsų nuostabiose Bažnyčios organizacijose: Pradinukų bei Merginų organizacijose ir Paramos bendrijoje. Jos yra kaip tarpinės stotelės tame kelyje, kuriose galite atgauti tolesnei kelionei reikalingus pasitikėjimą savimi ir tikėjimą. Jos yra saugūs namai, kuriuose galite patirti bendrumo jausmą ir būti padrąsintos kitų seserų, mokinystės bendrakeleivių.

Tai, ko mokotės Pradinukų organizacijoje, jus paruošia kitoms tiesoms, kurių mokotės Merginų organizacijoje. Mokinystės kelias, kuriuo žengiate Merginų organizacijos klasėse, jus

veda į Paramos bendrijos seserystę ir bendrystę. Kiekviename šio kelio žingsnyje jus lydi papildomos progos ugdyti savo meilę kitiems per tikėjimo, užuojautos, tikrosios meilės, doros ir tarnystės darbus.

Kai pasirinksite šį mokinystės kelią, būsite vedamos į neapsakomą laimę ir savo dieviškos prigimties įgyvendinimą.

Tai bus nelengva. Tai pareikalaus visko, ką turite geriausio: visos jūsų išminties, kūrybiškumo, tikėjimo, doros, stiprybės, ryžto ir meilės. Tačiau vieną dieną pažvelgsite atgal į savo pastangas ir, ak, kokios dėkingos pasijusite, kad išlikote stiprios, kad tikėjote ir kad nenuėjote nuo kelio.

Veržkitės pirmyn

Gyvenime gali būti daug dalykų, kurių negalite kontroliuoti. Bet galų gale jūs turite galią rinktis tiek atvykimo vietą, tiek daugelį dalykų, kuriuos patirsite savo kelionėje. Gyvenime skirtumą daro ne tiek jūsų gabumai, kiek jūsų pasirinkimai.⁹

Negalite leisti, kad aplinkybės jus nuliūdintų.

Negalite leisti, kad jos jus supykdytų.

Galite džiūgauti, kad esate Dievo dukra. Džiaugsmą ir laimę galite rasti Dievo malonėje ir Jėzaus Kristaus meilėje.

Galite būti linksmos.

Raginu jus savo širdis pripildyti dėkingumu už gausų ir beribį Dievo gerumą. Mano mielos sesutės, jūs tai galite! Su visu sielos švelnumu meldžiu, kad pasirinktumėte veržtis pirmyn link gyvybės medžio. Meldžiu, kad pasirinktumėte dainuoti ir savo gyvenimą paverstumėte šlovinga gyriaus simfonija, džiūgaudamos tuo, ką Dievo meilė, Jo Bažnyčios stebuklai ir Jėzaus Kristaus Evangelija gali atnešti į pasaulį.

Tikrosios mokinystės daina gali skambėti nedarniai ar kai kam net truputį per garsiai. Taip buvo nuo pat laiko pradžios.

Tačiau mūsų Dangiskajam Tėvui ir tiems, kurie myli ir gerbia Jį, tai pati brangiausia ir nuostabiausia daina

– didinga ir pašventinanti išperkančios meilės ir tarnystės Dievui bei savo artimui giesmė.¹⁰

Kaip Viešpaties apaštalas, palieku jums palaiminimą, kad rastumėte stiprybės ir drąsos džiaugsmingai klestėti kaip Dievo dukterys, kasdien su dėkingumu eidamos šlovingu mokinystės keliu. Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. 2 Nefio 2:14, 26.
2. Žr. Luko 15:4–6.
3. Boston College, “Study Finds Intractable Conflicts Stem from Misunderstanding of Motivation,” *ScienceDaily*, Nov. 4, 2014, sciencedaily.com.
4. Mato 5:44–45.
5. Mato 5:44.
6. Žr. 1 Nefio 8.
7. Žr. „Dievo vaikas aš“, *Vaikiškų dainelių knyga*, 2–3.
8. 1 Korintiečiams 2:9.
9. Žr. “The Most Inspirational Book Quotes of All Time,” pegasuspublishers.com/blog.
10. Žr. Almos 5:26.